



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Aphthonio. 276.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μαρωνί,
Εὐσταθίου. σσς.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
& Eustathio. 275.

Τὰ ὅσα πάντων σχεδὸν ἀνθρώπων
συμφώνως εἰς ὑμῶν ἀπαγγελίᾳ ἴδμεν,
ὃ πῦμας καλέσας ἀξίως ὀνομάσας,
ἔσυχωρεῖ με ἡμεῖν. καὶ τοὶ βυλό-
μυρον, ἀλλὰ κατὰ τὸ κέντρα νύττει
μου τὴν ψυχὴν, καὶ ὅτι τὸ γράφειν
διεγείρει. Φείσασθε τοίνυν ἑαυτῶν, καὶ
μετανοήσατε. ἱερωσύνης γὰρ ἀξίωμα
τοῖς ἀναξίως τῆς πρῆξις ζῆν ὑποση-
μῶν, ὑποθήκη κολάσεως γίνεσθαι.

Quæ ab omnibus penè mortalibus vno
consensu de vobis cōmemorantur (ὃ quo-
nam nomine vos dignè appellem?) me,
quancquam cupientem, quiescere minimè
patiuntur, verùm, tanquam stimuli qui-
dam, animā meam lancināt, atque ad scri-
bendum excitant. Vobis ipsi itaque parci-
te, ac meliorem mentem induite. Sacer-
dotij enim dignitas, iis, qui non, vt eo ho-
nore dignum est, viuere instituerunt, sup-
plicij & cruciatus accessio existit.

Αφθονίου. σσς.

Aphthonio. 276.

Εἰ μὲν ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμα-
σιν εὐδαιμόνιος φανεῖσθαι ποθεῖς, ἀλ-
λὰς ζῆται τὸ συμβεβηκυῖον, ἐγὼ
γὰρ ἔσομαι τρεφάμενος. κινδύους γὰρ
ἔμῳ ἀναφελείς, ἀλλὰ καὶ εἰς θάνα-
τον τελευτήσας ἀδίνουσι. εἰ δ' ἐν
τοῖς χρ' θεῶν αὐτῶν καὶ μὴ κληθεῖς,
ἦτοι αὐτῶν τὴν παράνομιαν, ἔφημι
κεκλημένος. εἰ βέλοιο τοίνυν λάμ-
ψαι, καὶ εἰθεῖο τῇ ἡμετέρᾳ γνώμῃ,
ἐκείνα φανήσομαι παράνομιον, ἢ τοῖς ἀ-
γνοῖσι ἀμιλλᾶσθαι παρεσκευάσθαι. τῶν
γὰρ τῆδε βραχίλι ἀσπίδος ὁ λόγος,
τῶν δὲ μετὰ τὴν ἐπιτέθειν ἄσπιδι-
μίαν, πολὺς καὶ πρὸς ἐκείνους βλέ-
ποντες τ' ὀσποῖον, ἀπαλῆα ἐπράττειον.

Si in iis rebus, quæ ad hanc vitam perti-
nent, clarus atque illustris videri cupis, cō-
sultores alios quære. Ego enim id quoque
dissuaderim. Pericula quippe, non modò
inutilia & infructuosa, verùm etiam peri-
culosa atque in mortem desinentia partu-
riunt. Si autem in iis, quæ ad Dei cultum
spectant, vltro quoque ipse ac non accer-
situs, ad consilium dandum venissem, ne di-
cam vocatus. Quare si tibi splendorē asse-
qui cordi sit, nostræque sententiæ pareas,
da operam vt homines te hæc facientem
cernant, per quæ ad sanctorum virtutem
aspices. Rerum enim huius vitæ paruam
ipli curam gerebant, earum autem, quæ
discessum ex hac vita sequuntur, perma-
gnam. Atque hunc scopum ob oculos sibi
proponentes, ad eum actiones omnes suas
dirigebant.

Παύλῳ πρεσβυτέρῳ. σςς.

Paulo Presbytero. 277.

Τοῖς ἀπὸ μὲν ἀρετῆς ἀρχομένους,
εἰς δὲ κακίαν τελευτήσας, ἀζήλους
καὶ παλαμπάρους ἡγητέον. ἔτι οὖν εἰσιν
οἱ ἀπὸ μὲν τῆς τῶν πεινήτων πρῶτα-
σίας πρῶτα ζώοντες, εἰς δὲ τ' ἴδιον
πρηματισμὸν κατὰ λήροντες, ἔς ἀνα-
πέλλων ὁ θεῖος πρηματισμὸς φησι, δικαιο-
σύνη τὸ δικαιο. ἔ γὰρ καὶ τῇ δι-
καίᾳ τῶν πεινήτων φροντίζει ὁ πλιζο-
μῶν, αὐτὸς μὲν ἄσπιδι ἐκείνους,

Eos, qui, cùm à virtute incipient, tandē
in vitiū desinunt, omni zelo vacuos ac mi-
feros existimare oportet. Huiusmodi autē
sunt, qui à pauperum præsidio ac patroci-
nio inchoantes, in priuatum quæstum po-
stremò recidunt. Quos quidem diuinum
oraculum reprimens, iuste, inquit, quod
iustum est, persequeris. Neque enim cōue-
nit, vt qui pauperum iusta cura, eamque
præ se ferant, eos, quorum causa muniti